

บทที่หนึ่ง

แคลล์หยิบเปปเปอร์นี่ชิ้นกลม ๆ เล็ก ๆ มันเยิ้มจากพิซซ่าของตน และสอดมือไปได้โต๊ะ ทันใดนั้น เขารู้สึกถึงลื่นเปียก ๆ ของฮาร์วีก ขณะที่หมาป่าพลังเคออส^๑ เขมือนอาหารเข้าไป

“อย่าให้อาหารไอ้ตัวนั้นนะ” พ่อเขาบอกเสียงแหบห้าว “มันจะกัดมือลูกขาดเอาสักวัน”

แคลล์ลูบหัวฮาร์วีก ไม่ใส่ใจพ่อ พักหลังๆนี้ อะแลสแตร์ไม่พอใจแคลล์ เขาไม่อยากฟังเรื่องช่วงเวลาแม่จิสตีเรียบของแคลล์ เขาเกลียดที่แคลล์ได้รับเลือกเป็นนักเรียนฝึกหัดของรูฟัส อติตมาสเตอร์ของอะแลสแตร์ แล้วเขาก็พร้อมจะทิ้งผมตัวเองนับตั้งแต่แคลล์กลับบ้านมากับหมาป่าพลังเคออส

ตลอดชีวิตของแคลล์นั้นมีแค่เขากับพ่อ แล้วก็เรื่องเล่า

^๑มีที่มาจากตำนานกรีก เทพเคออสคือเทพผู้ก่อให้เกิดสรรพสิ่งต่างๆ ในยุคที่จักรวาลยังมีแต่ความว่างเปล่าและความโกลาหล เวทมนตร์เคออสจึงเป็นการดึงความว่างเปล่ามาใช้

ของพ่อที่ว่าโรงเรียนพ่อชั่วร้ายแค่ไหน---โรงเรียนเดียวกับที่แคลล์เรียนอยู่ตอนนี้ แม่แคลล์จะพยายามสุดความสามารถเพื่อไม่ให้พวกนั้นรับเขาเข้าเรียนก็ตาม แคลล์คาดไว้ว่าพ่อจะโกรธตอนเขากลับจากปีแรกที่เมจิสตรีเทียม แต่ไม่ได้คาดหวังว่าการที่พ่อโกรธขนาดนั้นจะทำให้รู้สึกอย่างไร พวกเขาเคยเข้ากันได้ดีโดยไม่ต้องพยายาม ตอนนี้ทุกอย่างให้ความรู้สึก...ตึงเครียด

แคลล์หวังว่านี่จะเป็นเพียงเพราะเมจิสตรีเทียม เพราะไม่อย่างนั้นอีกแบบก็คืออะแลสแตร์รู้ว่ลึกๆ แล้วแคลล์ชั่วร้าย

เรื่องการเป็นคนชั่วร้ายแอบแฝงทั้งหมดนี้ทำให้แคลล์เป็นทุกข์ มากด้วย เขาเริ่มไล่รายการพฤติกรรมในหัว---เบาะแสใดๆ ก็ตามที่บ่งบอกว่าเขาเป็นเจ้าแห่งปีศาจจัดไปอยู่ในแถวหนึ่ง และหลักฐานใดๆ ก็ตามที่ค้านกันก็ไปอยู่อีกแถว เขาเริ่มอ้างอิงรายการนี้เป็นประจำก่อนตัดสินใจเรื่องใดๆ และทุกๆ เรื่อง เจ้าแห่งปีศาจจะตีหมาแพ้วยสุดท้ายในหม้อหรือเปล่า หนังสือเล่มไหนที่เจ้าแห่งปีศาจจะยืมจากห้องสมุด การแต่งชุดดำทั้งชุดเป็นการกระทำของเจ้าแห่งปีศาจแน่หรือไม่ หรือเป็นทางเลือกที่ถูกต้องตามหลักเหตุผลในวันซักผ้า ส่วนที่แย่ที่สุดคือแคลล์ค่อนข้างมั่นใจว่าพ่อเล่นเกมเดียวกันอยู่ รวมคะแนนความเป็นเจ้าแห่งปีศาจของแคลล์และรวมใหม่อีกครั้งเมื่อไหร่ก็ตามที่เขามองมาทางแคลล์

ทว่าอะแลสแตร์ก็ได้แต่สงสัย เขาไม่อาจแน่ใจได้ บางเรื่องก็มีเพียงแคลล์เท่านั้นที่รู้

แคลล์หยุดคิดไม่ได้ถึงเรื่องที่มาสเตอร์โจเซฟบอกว่าเขา

แคลล์ม ฮันต์ ครอบครัวดวงวิญญาณของศัตรูแห่งความตาย
ว่าเขา คือศัตรูแห่งความตาย ถูกกำหนดมาให้ชั่วร้าย แม้กระทั่ง
ในครีวทาสีเหลืองอบอุ่นที่เขากับพ่อกินอาหารด้วยกันนับพันๆ มื้อ
คำพูดนั้นก็ยิ่งดังก้องในหูแคลล์

วิญญาณของแคลล์ม ฮันต์ ตายไปแล้ว ถูกขับไล่ออกจาก
ร่างของท่าน วิญญาณดวงนั้นแห้งเหี่ยวและตายไป วิญญาณ
ของคอนสแตนติน แมดเดน หยั่งรากลึกและเติบโต ถือกำเนิด
ขึ้นใหม่และไม่เสื่อมสลาย นับตั้งแต่นั้นมา ผู้ติดตามของเขา
ก็พากันเพียรอย่างหนักที่จะทำให้ดูเหมือนว่าเขายังไม่จากโลกนี้ไป
เพื่อให้ท่านปลอดภัย

“แคลล์” พ่อเรียกพลางจ้องเขาอย่างประหลาด

อย่ามองผม แคลล์อยากพูด และในเวลาเดียวกันก็อยาก
ถามด้วยว่า พ่อเห็นอะไรเวลามองผม

เขากับอะแลสแตร์แบ่งพิชซ่าหน้าปอร์ตของแคลล์ ซึ่งก็คือ
เปปเปอร์โรนีกับสับปะรด และปกติพวกเขาจะคุยเรื่องการผจญภัย
อันน่าตื่นเต้นของแคลล์ในเมือง หรือโปรเจกต์ซ่อมแซมอะไรก็ตาม
ที่อะแลสแตร์ทำอยู่ตอนนี้อยู่ในโรงรถ แต่ตอนนี้อะแลสแตร์ไม่พูด
อะไร และแคลล์ก็นึกไม่ออกว่าจะพูดอะไรดี เขาคิดถึงเพื่อนรัก
แอรอนกับทามารา แต่เขาคุยเรื่องสองคนนี้ต่อหน้าพ่อไม่ได้ เพราะ
พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของโลกเวทมนตร์ที่อะแลสแตร์เกลียด

แคลล์ไถลออกจากเก้าอี้ “ผมออกไปสนามหลังบ้านกับ
ฮาร์วีกได้ไหมฮะ”

อะแลสแตร์นี้หัวหน้าและกัมมอมหมาป่า ลูกหมาที่ครึ่งหนึ่งเคยน่ารัก ตอนนี้เติบโตเป็นสัตว์ประหลาดวัยรุ่นตัวผอมยาวแล้ว มันกินพื้นที่อสังหาริมทรัพย์ใต้โต๊ะไปเยอะมาก หมาป่าเงยขึ้นมองพ่อแคลล์ด้วยดวงตาแบบสัตว์ธาตุเคออส ลื่นห้อยจากปากมันครางเบาๆ

“ได้เลย” อะแลสแตร์ตอบพร้อมถอนใจยาวนานอย่างทุกข์ทรมาน “แต่อย่าไปนานนักล่ะ แล้วก็อยู่ห่างผู้คนไว้ ทางที่ดีที่สุดที่จะไม่ให้เพื่อนบ้านเข้ามาวุ่นวายคือควบคุมสถานการณ์ที่จะมีคนเห็นฮาร์ว็อกไว้”

ฮาร์ว็อกกระโดด เล็บตีนกระแทกเสื่อน้ำมันดังแกรกกราก ขณะมุ่งหน้าไปยังประตู แคลล์ยิ้มกว้าง เขารู้ว่าการได้รับความจงรักภักดีซึ่งเกิดขึ้นได้ยากจากสัตว์ร้ายพลังเคออสทำให้ได้คะแนนฝั่งเจ้าแห่งปีศาจหลายคะแนน แต่เขาจะมาเสียใจที่เลี้ยงมันเอาไว้ไม่ได้หรอก

แน่นอนว่านั่นอาจเป็นปัญหาของการเป็นเจ้าแห่งปีศาจ เราไม่เสียใจในสิ่งที่ถูก

แคลล์พยายามไม่คิดถึงเรื่องนั้นขณะก้าวออกไปข้างนอก มันคือบ้ายอันอบอุ่นในฤดูร้อน สนามหลังบ้านมีหญ้าสีเขียวขึ้นรกทึบ อะแลสแตร์ไม่พิถีพิถันเรื่องการตัดหญ้า ด้วยความเป็นคนประเภทที่ใส่ใจกับการทำให้เพื่อนบ้านอยู่ห่างๆ มากกว่าจะแบ่งปันเคล็ดลับการตัดหญ้ากับพวกเขา แคลล์เล่นสนุกตามลำพังด้วยการโยนไม้ให้ฮาร์ว็อกไปเก็บ หางมันกระดิก ตาเป็นประกาย ถ้าทำได้

เขาคงวิ่งเคียงข้างฮาร์วีกไปแล้ว แต่ขาข้างที่เสียทำให้เขาเคลื่อนไหวเร็วมากไม่ได้ ฮาร์วีกดูจะเข้าใจเรื่องนี้ และแทบไม่เคยวิ่งไปไกลเกินเอื้อมเลย

หลังจากฮาร์วีกเล่นเก็บไม่ได้สักพัก พวกเขาทั้งสองก็ข้ามถนนไปยังสวนสาธารณะที่เหยียดยาว ฮาร์วีกวิ่งไปยังพุ่มไม้ แคลร์ล้วงกระเป๋าเพื่อหาถุงพลาสติก เจ้าแห่งปีศาจไม่เก็บกวาดตามหลังหมาของพวกเขาแน่นอน ดังนั้นการเดินแต่ละครั้งนับเป็นคะแนนฝั่งดี

“แคลร์?”

แคลร์หันกลับด้วยความประหลาดใจ เขาประหลาดใจยิ่งกว่าเมื่อเห็นว่าใครพูดกับเขา ผมบลอนด์ของโคลี ไมล์ส์ รวบไปข้างหลัง ติดกับสองตัวรูปยูนีคอร์น และเธอก็ถือเชือกจูงสี่ขามพูอยู่ ปลายเชือกอีกฝั่งมีสิ่งที่ดูเหมือนวิกิยาวขนาดเล็ก แต่มันเป็นหมา

“เธอ---เอ่อ” แคลร์เอ่ย “เธอรู้จักชื่อนั้นด้วยหรือ?”

“ฉันรู้สึกเหมือนพักหลังนี้ไม่ได้เจอนายเลย” โคลีตอบ เห็นได้ชัดว่าเธอเพิกเฉยต่อความสับสนของเขา เธอปรับเปลี่ยนให้เบาลง “นายย้ายโรงเรียนรีเปลา ไปอยู่โรงเรียนบัลเลต์หรือ?”

แคลร์ถูกความลึกลับเข้าครอบงำ โคลีอยู่กับเขาที่การคัดตัวเหล็ก การสอบเข้าแมจิสตีเรียม แต่เขาสอบผ่านและเธอสอบตก เธอถูกเหล่าผู้วิเศษพาตัวไปอีกห้องและเขาก็ไม่เจอเธออีกเลย เห็นได้ชัดว่าเธอจำแคลร์ได้ เพราะเธอมองเขาด้วยสีหน้าฉงน แต่เขา

ไม่แน่ใจว่าเธอคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่ ความทรงจำของเธอถูกเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอนก่อนที่จะจะถูกปล่อยกลับไปรวมตัวกับประชากรทั่วไป

ในช่วงขณะอันสับสน เขานึกจินตนาการว่าเล่าทุกอย่างให้เธอฟัง บอกว่าพวกเขาไปคัดตัวเพื่อเข้าโรงเรียนเวทมนตร์ ไม่ใช่โรงเรียนบัลเลต์ บอกว่ามาสเตอร์รูฟัสเลือกเขา แม้เขาจะได้คะแนนแยกว่าเธอ เธอจะเชื่อไหมถ้าเขาบอกว่าโรงเรียนเป็นอย่างไรและการบินไฟในมือหรือบินขึ้นกลางอากาศให้ความรู้สึกอย่างไร เขาคิดถึงการเล่าให้เธอฟังว่าแอรอนคือเพื่อนรักของเขาแถมยังเป็นมาสเตอร์ด้วย ซึ่งนับเป็นเรื่องใหญ่มาก เพราะนั่นหมายความว่าเขาเป็นหนึ่งในผู้มีเวทมนตร์ไม่กี่คนที่ยังมีชีวิตอยู่ที่ใช้เวทมนตร์ธาตุเคออสได้

“โรงเรียนก็ดีนะ” เขาพิมพ์พาลางยกไหล่ ไม่แน่ใจว่าจะพูดอะไรอื่นได้

“ฉันแปลกใจนะที่นายเข้าใจ” เธอพูดพลางเหลือบมองเขาจากนั้นก็เงียบไปอย่างกระอักกระอ่วน

เขารู้สึกถึงระลอกแห่งความโกรธที่คุ้นเคยและจำได้ขึ้นใจว่าการไปโรงเรียนเก่าและไม่มีใครเชื่อว่าเขาอาจเก่งเรื่องทางร่างกายใดๆนั้นเป็นอย่างไร นับตั้งแต่แคลล์จำความได้ ขาข้างซ้ายของเขาก็สั้นและอ่อนแอกว่าขาอีกข้าง การเดินบนขาข้างนั้นทำให้เขาเจ็บและการผ่าตัดนับครั้งไม่ถ้วนที่ต้องเจอก็ไม่มีครั้งไหนช่วยได้มากนักพอพูดเสมอว่าแคลล์เกิดมาแบบนี้ แต่มาสเตอร์โจเซฟบอกเขาอีกอย่าง

“มันเป็นเรื่องของความแข็งแกร่งของร่างกายอ่อนบ่นนะ” แคลร์พูดอย่างเย่อหยิ่ง ไม่แน่ใจว่าความจริงแล้วมันหมายความว่าอะไร

เธอพยักหน้าพลางเบิกตาโพลง “มันเป็นยังงี้แหละ โรงเรียนบัลเลต์นะ”

“ยาก” เขาตอบ “ทุกคนเต็มใจจนกว่าจะล้ม เรากินแค่ไข่ดิบ บ่นกับโปรตีนข้าวสาลี ทุกวันศุกร์จะมีการแข่งเต้น และใครก็ตามที่ยืนหยัดเป็นคนสุดท้ายจะได้ช็อกโกแลตแท่งหนึ่ง เรายังต้องดูหนังที่ฉายเรื่องเต้นรำเป็นประจำอีกด้วย”

เธอจะพูดอะไรบางอย่างกลับมา แต่ฮาร์วีกโผล่ออกมาจากพุ่มไม้ขัดจังหวะเธอเสียก่อน ฟันมันคาบกั๊กไม่ไว้ และตากก็เบิกกว้างสากว้าง --- เป็นเจดีย์สี่เหลี่ยม เหลือง และแดงเหมือนไฟนรก ขณะที่เคลลีจ้องมอง ดวงตาเธอก็ถลน แคลร์นึกได้ว่าฮาร์วีกคงดูใหญ่มหึมาในสายตาเธอ และเห็นได้ชัดเจนมากกว่ามันไม่ใช่หมาหรือสัตว์เลี้ยงปศุสัตว์ไป

โคลีกรีดร้อง ก่อนที่แคลร์จะพูดอะไรได้อีก เธอก็วิ่งแจ้นออกนอกสนามและแผ่นแนบไปตามถนน หมาที่เหมือนไม้ถูพื้นสีขาวของเธอวิ่งตามแทบไม่ทัน

ต้องเอาใจเพื่อนบ้านให้มากไว้

เมื่อแคลร์กลับถึงบ้าน เขาก็ตัดสินใจว่าหลังจากโกหกโคลีและทำให้เธอกลัว เขาต้องหักคะแนนฝั่งดีทั้งหมดที่ได้จากการเก็บกวาดตามหลังฮาร์วีก

วันนี้ ผังเจ้าแห่งปีศาจเป็นผู้ชนะ
“ทุกอย่างโอเคไหม” พ่อเขาถาม เมื่อเห็นสีหน้าแคลร์ขณะ
ปิดประตู

“ฮะ ดีเลย” แคลร์ตอบอย่างหดหู่
“ก็ดี” อะเลสแตร์กระแอม “พ่อคิดว่าคืนนี้เราน่าจะออกไป
ข้างนอกกันนะ” เขาบอก “ไปดูหนัง”

แคลร์ตกใจ พวกเขาไม่ได้ทำอะไรกันมานานักตั้งแต่แคลร์
กลับบ้านช่วงฤดูร้อน วันแล้ววันเล่า อะเลสแตร์ดูจะถลาลึกลงไป
ในความเศร้าหมอง เขาใช้เส้นทางเดิมๆ จากห้องดูทีวีไปยังโรงรถ
ที่เขาซ่อมรถเก่าและทำให้พวกมันแปลงปรกายเหมือนใหม่ จากนั้น
ก็ขายให้นักสะสม บางครั้งแคลร์หยิบสเก็ตบอร์ดมาและไถไป
หัวเมืองอย่างเฉื่อยชา แต่ทุกอย่างดูเหมือนไม่สนุกสักเท่าไร
เมื่อเทียบกับแมจิสตีเรียน

เขาเริ่มคิดถึงไลเคนแล้วด้วยซ้ำ

“พ่ออยากดูหนังเรื่องอะไรฮะ” แคลร์ถาม คิดว่าเจ้าแห่ง
ปีศาจไม่น่านึกถึงตัวเลือกภาพยนตร์ของคนอื่น นั่นน่าจะได้อะไร
อะไรสักอย่าง

“มีหนังเรื่องใหม่ ที่มียานอวกาศ” พ่อตอบ ทำให้แคลร์
ประหลาดใจกับตัวเลือกของพ่อ “แล้วเราก็อาจเอาสัตว์ประหลาด
ตัวนั้นของลูกไปที่สถานสงเคราะห์สัตว์ระหว่างทาง แลกมันกับ
พู่เติลน่ารักๆ สักตัว หรือแม้แต่พิตบูล อะไรก็ได้ที่ไม่เป็นโรค
พิษสุนัขบ้า”

ฮารวีกองหน้ามองอะแลสเตร้อย่างมึนงง ดวงตาน่าขนลุก
ของมันหมุนวนมีสีส้ม แคลร์นึกถึงหมาวิคคอมของโคลี

“เขาไม่ได้เป็นโรคพิษสุนัขบ้าอะ” แคลร์ว่าพลางลูบขน
แผงคอของฮารวีก หมาป่าไถลงและพลิกตัวนอนหงาย ลิ้นห้อย
ให้แคลร์เกาพุง “เขาไปด้วยได้ไหมอะ ให้อรเราในรถก็ได้ถ้าหมุน
กระຈกลง”

อะแลสเตร์ขมวดคิ้วพลางส่ายหน้า “ไม่ได้เด็ดขาด ผูกมัน
ไว้ในโรงรถ”

“อย่าเรียกเขาว่ามัน แล้วผมก็พนันได้เลยว่าเขาจะชอบ
ข้าวโพดคั่ว” แคลร์บอก “แล้วก็นอนเผลไปด้วย”

อะแลสเตร์ดูหน้าพิิก้าข้อมือ จากนั้นก็ชี้โรงรถ “อืม มันลูก
อาจเอาจของพวกนั้นกลับมาฝากมันก็ได้”

“เขา!” แคลร์ถอนใจ ก่อนจะพาฮารวีกออกไปยังโรงซ่อม
ของอะแลสเตร์ในโรงรถ มันเป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ ใหญ่กว่าห้องที่
ใหญ่ที่สุดในบ้าน และมีกลิ่นน้ำมันกับน้ำมันเชื้อเพลิงแล้วก็ไม่เก่าๆ
แชสซีของรถซีตรองวางอยู่บนแท่น ไม่มีล้อ และที่นั่งก็ถูกถอดออก
กองคู่มือซ่อมบำรุงที่กลายเป็นสีเหลืองซ้อนกันอยู่บนม้านั่งโบราณ
ขณะที่ไฟหน้าห้อยลงจากข้อ ขดเชือกห้อยเหนือประแจหลากหลายชนิด
แคลร์ใช้เชือกมัดปมหลวมๆ รอบคอหมาป่า

เขาคุกเข่าลงหน้าฮารวีก “เราจะกลับโรงเรียนเร็วๆ นี้ละ”
เขากระซิບ “ไปอยู่กับทามาราและแอรอน แล้วทุกอย่างจะกลับเป็น
ปกติ”

เจ้าหมาครางเหมือนเข้าใจ เหมือนมันคิดถึงแมจิสตีเรียม
พอๆ กับแคลล์

↑ ≈ Δ ○ ◎

แคลล์จัดจอกับภาพยนตร์ได้อย่างยากลำบาก แม้จะมียานอวกาศ
มนุษย์ต่างดาว และระเบิดก็ตาม เขามัวแต่คิดถึงวิธีการดูภาพยนตร์
ที่แมจิสตีเรียม ซึ่งผู้วิเศษชาตุลุมเป็นคนฉายภาพขึ้นผนังถ้ำ และ
เมื่อผู้วิเศษควบคุมภาพยนตร์เหล่านั้น อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ แคลล์
ได้ดูสตาร์วอร์สที่มีตอนจบต่างกันหกแบบ และภาพยนตร์ที่มีเด็กๆ
จากแมจิสตีเรียมอยู่บนจอ ต่อสู้กับสัตว์ประหลาด บังคับรถบิน
และกลายเป็นซูเปอร์ฮีโร่

เมื่อเปรียบเทียบกัน ภาพยนตร์เรื่องนี้ดูเรียบไปเล็กน้อย
แคลล์คิดจัดจอกอยู่กับส่วนที่หากเป็นเขา เขาจะทำให้ต่างไปจากนี้
ขณะกระดกเครื่องดื่มชูกำลังยี่ห้อเอกซ์ตริมหมดไปสามขวด น้ำ
แอ๊ปเปิ้ลปั่นรสเปรี้ยวกับข้าวโพดคั่วเนยสองถังใหญ่ อะแลสแตร์
จ้องจอด้วยสีหน้าหวาดกลัวเล็กน้อย ไม่แม้แต่จะหันมาตอนแคลล์
ยื่นถ้วยลิสงเคลือบช็อกโกแลตให้ ผลของการต้องกินขนมทั้งหมด
คนเดียวก็คือ ตอนกลับไปที่รถของอะแลสแตร์แคลล์ก็เมาน้ำตาล

“ลูกชอบไหม” อะแลสแตร์ถาม

“ก็ดียะ” แคลล์ตอบ ไม่อยากให้อะแลสแตร์รู้สึกเหมือนเขา
ไม่ซาบซึ้งที่พ่อลากมาดูภาพยนตร์ที่เขาคงไม่มาดูเอง “ตอนสถานี

อวาศระเบิดนั้นเยี่ยมไปเลย”

เกิดความเจ็บขึ้น ไม่นานขนาดทำให้ืออัด แล้วอะแลสแตร์ก็พูดขึ้นอีกครั้ง “รู้ไหม ไม่มีเหตุผลอะไรให้ลูกกลับไปแมจิสตีเรียนเลย ลูกเรียนรู้พื้นฐานแล้ว ลูกฝึกที่นี่ก็ได้นะ ฝึกกับพ่อ”

แคลร์รู้สึกท้อใจหล่นวูบ พวกเขาเคยคุยกันแบบนี้แล้ว หรือพูดเรื่องนี้ในรูปแบบอื่น เป็นร้อยรอบแล้ว และมันก็ไม่เคยเป็นไปด้วยดี “ผมว่าผมควรกลับไป” แคลร์บอกอย่างเป็นกลางที่สุดเท่าที่จะทำได้ “ผมผ่านประตูบานแรกไป และควรทำเรื่องที่เราเริ่มต้นไว้ให้สำเร็จ”

สีหน้าอะแลสแตร์หม่นหมอง “มันไม่ใช่เรื่องดีสำหรับเด็กๆ เลยนะที่ต้องอยู่ใต้ดิน โดนกักอยู่ในความมืดอย่างกับหนอน ผิวลูกซิดเทาลงเรื่อย ๆ ระดับวิตามินดีลดลง ความมีชีวิตชีวาถูกดูดออกจากตัว...”

“ผมดูเทาเหวอะ” แคลร์แทบไม่เคยสนใจรูปลักษณ์ของตัวเองนอกเหนือจากเรื่องพื้นฐานทั่วไป --- คือดูให้แน่ใจว่ากางเกงไม่ได้กลับด้านหรือผมไม่ได้ชี้ได้แต่ --- แต่การมีผิวน้ำเทาฟุ้งดูแย่ เขาหลบมองมือตัวเอง แต่มันยังดูเป็นสีน้ำตาลอ่อนอมชมพูตามปกติ

อะแลสแตร์กุมพวงมาลัยด้วยความไม่พอใจขณะพวกเขาเลี้ยวไปยังถนน “ลูกชอบอะไรโรงเรียนนั่นเหอ”

“พ่อชอบอะไรที่นั่นล่ะอะ” แคลร์ถาม “พ่อเรียนที่นั่น และผมก็รู้ว่าพ่อไม่ได้เกลียดทุกอย่างนาที่หรรอก พ่อเจอแม่ที่นั่น ---”

“ใช่” อะแลสแตร์ตอบ “พ่อมีเพื่อน นั่นคือสิ่งที่พ่อชอบ

เกี่ยวกับโรงเรียน” นี่คือการครั้งแรกที่แคลล์จำได้ว่าพ่อพูดว่าเขาชอบอะไรสักอย่างเกี่ยวกับโรงเรียนผู้วิเศษ

“ผมก็มีเพื่อนที่นั่นเหมือนกัน” แคลล์ว่า “ผมไม่มีเพื่อนที่นี่ แต่ผมมีเพื่อนที่นั่น”

“เพื่อนที่พ่อเรียนด้วยตายกันไปหมดแล้ว แคลล์” อะเลส-
แตร์บอก และแคลล์ก็รู้สึกได้ว่าขณะที่หายหอยลูกชิ้น เขาคิดถึง
แอร์อน ทามารา และซีเลีย --- จากนั้นก็ต้องหยุดคิด เพราะมัน
แยเกินไป

ไม่ใช่แค่ความคิดเรื่องพวกนั้นตายนะ

แต่ความคิดเรื่องพวกนั้นต้องตายเพราะเขาต่างหาก

เพราะความลับของเขา

ความชั่วร้ายในตัวเขา

หยุด แคลล์บอกตัวเอง ตอนนี้พวกเขากลับถึงบ้านแล้ว
สำหรับแคลล์ บ้านมีบางอย่างที่ดูไม่ปกติ ผิดแปลก แคลล์จ้องอยู่
หนึ่งนาทีก่อนจะตระหนักว่านั่นคืออะไร เขาปิดประตูโรงรถไว้
ล่ามฮาร์วีกไว้ข้างใน แต่ตอนนี้ประตูนั้นเปิดอยู่ เป็นรูปสี่เหลี่ยม
ขนาดใหญ่สีดำ

“ฮาร์วีก!” แคลล์คว้ามือจับประตูและแทบล้มลงไปอยู่บน
พื้นถนน ขาข้างที่อ่อนแอล้น เขาได้ยินพ่อร้องเรียกชื่อ แต่เขา
ไม่สนใจ

เขาก็วิ่งถึงกะเผลกไปยังโรงรถ เขอยังอยู่ที่นั่น แต่ปลาย
ข้างหนึ่งหลุดลุ่ย รวากับโดนมีดเฉือนไป --- หรือไม่กี่พันคมๆ ของ

หมาป่า แคลร์พยายามนึกภาพฮาร์วีกอยู่ตามลำพังในโรงรถ ในความมืด เฝ้าและรอให้แคลร์ตอบ แคลร์เริ่มรู้สึกเย็นวับไปทั่วอก ฮาร์วีกไม่ค่อยโดนผูกบ่อยนักที่บ้านอะแลสแตร์ และนั่นก็อาจทำให้มันตกใจกลัว มันอาจกัดเชือกและกระแทกประตูกจนเปิดออก

“ฮาร์วีก!” แคลร์ร้องเรียกอีกครั้ง ดังกว่าเดิม “ฮาร์วีก เราถึงบ้านแล้ว! แยกกลับมาเถอะ!”

เขาหมุนตัว แต่หมาป่าไม่ออกมาจากพุ่มไม้ ไม่โผล่จากเงามืด ที่เริ่มก่อตัวขึ้นระหว่างต้นไม้

มันเริ่มตึกแล้ว

พ่อของแคลร์เดินมาอยู่ข้างหลัง มองเชือกที่ขาดและประตูที่เปิดอยู่ก่อนจะถอนใจ ยกมือขึ้นเสยผมดำปนเทา “แคลร์” เขาเรียกอย่างอ่อนโยน “แคลร์ มันไปแล้วละ หมาป่าของลูกไปแล้ว”

“พ่อไม่รู้เรื่องนั้นซะหน่อย!” แคลร์ตะโกน หันขวับมาเผชิญหน้าอะแลสแตร์

“แคลร์ ---”

“พ่อเกลียดฮาร์วีกมาตลอด!” แคลร์ทวาด “พ่อคงดีใจที่มันไม่อยู่”

สีหน้าอะแลสแตร์แข็งกร้าวขึ้น “พ่อไม่ได้ดีใจที่ลูกเสียใจหรอกนะ แคลร์ แต่ใช่ หมาป่านั้นไม่ควรเป็นสัตว์เลี้ยง มันอาจฆ่าหรือทำร้ายใครขึ้นมา เพื่อนลูกคนหนึ่งหรือ พระเจ้าทรงโปรด อาจจะถูก พ่อแค่หวังว่ามันจะวิ่งหนีเข้าป่าและไม่ได้มุ่งหน้าเข้าเมืองเพื่อเริ่มกินเพื่อนบ้านเป็นของว่าง”

“เงียบเหอะ!” แคลล์บอกเขา แม้จะมีอะไรบางอย่างวางๆ ที่ช่วยให้อุ่นใจได้เกี่ยวกับเรื่องที่ว่าถ้าฮาร์วีกินใครสักคน แคลล์อาจหามันเจออยู่ในความสับสนวุ่นวายสักแห่ง แคลล์ปลุกความคิดนั้นออกจากหัวไปแรงๆ ส่งมันไปอยู่ในฝั่งเจ้าแห่งปีศาจ

ความคิดทำนองนั้นไม่ช่วยอะไรเลย เขาต้องหาฮาร์วีกให้เจอก่อนเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้น “ฮาร์วีกไม่เคยทำร้ายใคร” เขาพูดแบบนี้แทน

“พ่อเสียใจ แคลล์” อะแลสแตร์เอ่ย แคลล์ประหลาดใจที่เสียงเขาฟังดูจริงใจ “พ่อรู้ว่าลูกอยากได้สัตว์เลี้ยงมานานแล้ว ถ้าพ่อยอมให้ลูกเลี้ยงตัวตุนั้น...” เขาถอนใจอีกครั้ง แคลล์สงสัยว่าที่พ่อห้ามไม่ให้เขามีสัตว์เลี้ยงเพราะเจ้าแห่งปีศาจไม่ควรมีสัตว์เลี้ยงหรือเปล่า เพราะเจ้าแห่งปีศาจไม่รักสิ่งใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่บริสุทธิ์ อย่างพวกสัตว์ อย่างฮาร์วีก

แคลล์ก็จินตนาการว่าฮาร์วีกจะกลัวแค่ไหน --- มันไม่เคยอยู่ตามลำพังนับตั้งแต่แคลล์เจอมันสมัยยังเป็นลูกหมา

“ขออภัยค่ะ” แคลล์อ้อนวอน “ช่วยผมตามหาฮาร์วีกหน่อยเถอะค่ะ”

อะแลสแตร์พยักหน้าหนึ่งครั้ง เป็นการกระตุกกรามอย่างเฉียบขาด “ขึ้นรถ เราอาจเรียกหาระหว่างชั้นบรรณารอบช่วงถนนช้าๆ มันอาจยังไม่ใกล้นัก”

“โอเค” แคลล์บอก แล้วหันกลับไปมองโรงรถ รู้สึกเหมือนมองข้ามอะไรบางอย่างไป รวากับเขาจะเห็นหมาป่า ถ้าเพียงเขา

ตั้งใจมองมากพอ

แต่ไม่ว่าจะขับรถวนรอบช่วงถนนที่รอบ ไม่ว่าจะร้องเรียก
ก็หน ฮาร์วีกก็ไม่ว่างออกมา ข้างนอกมีดลงเรื่อย ๆ แล้วพวกเขา
ก็กลับบ้าน อะแลสแตร์ทำสปาเก็ตตี้เป็นอาหารค่ำ แต่แคลร์ฝันกิน
ไม่ลง เขาให้อะแลสแตร์สัญญาว่าจะช่วยทำโปสเตอร์ **สุนัขหาย**
ให้ฮาร์วีกในวันรุ่งขึ้น แม้อะแลสแตร์จะเชื่อว่ารูปของฮาร์วีกจะส่ง
ผลร้ายมากกว่าดีก็ตาม

“สัตว์พลังเคออสไม่ควรเป็นสัตว์เลี้ยง แคลล์ม” อะแลสแตร์
พูดหลังเก็บจานที่แคลร์ไม่แตะต้องเลย “พวกมันไม่สนใจมนุษย์
พวกมัน **ทำไม่ได้**”

แคลร์ไม่ตอบอะไร เขาเข้านอนพร้อมก้อนอะไรบางอย่าง
จุกในคอและความรู้สึกกลัว

↑ ≈ Δ ○ @

เสียงครางแหลมสูงปลุกแคลร์ตื่นจากการนอนกระสับกระส่าย
เขาแต่งลุกขึ้นนั่งบนเตียง ความหามิริ มีดที่เขาวางไว้บนโต๊ะหัวเตียง
เสมอ เขาเลื่อนขาจากเตียง สะดุ้งเมื่อเท้าแตะพื้นเย็นเฉียบ

“ฮาร์วีก?” เขากระซิบ

เขาคิดว่าได้ยินเสียงครางอีกครั้ง จากระยะไกล เขามอง
ออกไปนอกหน้าต่าง แต่ทั้งหมดที่เห็นคือต้นไม้ในร่มเงาและความ
มืดมิด

เขาพลุกออกไปยังโถงทางเดิน ประตูห้องนอนพ่อบิดอยู่และ
เส้นระหว่างประตูกับพื้นก็มีดมืด แต่เขาอาจยังตื่นอยู่ก็ได้ แคลร์รู้
บางครั้งอะแลสแตร์ก็ไม่นอนทั้งคืนและซ่อมแซมสิ่งของอยู่ในโรงซ่อม
ชั้นล่าง

“ฮาร์วีก?” แคลร์กระซิบอีกครั้ง

ไม่มีเสียงตอบรับ แต่ชนแขนแคลร์ลุกชัน เขา รู้สึก ได้ว่า
หมาป่าอยู่ใกล้ๆ ฮาร์วีกกระวนกระวาย หวาดกลัวอยู่ แคลร์ขยับ
ไปในทิศทางของความรู้สึกนั้น แม้เขาจะอธิบายไม่ได้ แต่ความ
รู้สึกก็นำเขาเดินตามโถงไปยังด้านบนบันไดห้องใต้ดิน แคลร์กลิ่น
น้ำลายฝืดๆ กุมมิริไว้ และเริ่มเดินลง

ห้องใต้ดินทำให้เขาขยาดนิดๆ เสมอ มันเต็มไปด้วยอะไหล่
รถเก่า เฟอร์นิเจอร์หักพัง บ้านตุ๊กตา ตุ๊กตาที่จำเป็นต้องซ่อมแซม
และของเล่นตุ๊กตาโบราณที่บางครั้งส่งเสียงหวิวมีชีวิตขึ้นมา

แถบแสงสีเหลืองส่องลอดใต้ช่องประตูที่นำผ่านไปยังห้อง
เก็บของอีกห้องของอะแลสแตร์ ซึ่งเต็มไปด้วยขยะมากกว่าเดิม
ที่เขายังไม่มีโอกาสซ่อม แคลร์รวบรวมความกล้าและเดินกะเผลก
ตัดห้องไป ก่อนจะผลักประตูเปิด

มันไม่ขยับ พ่อล็อกไว้

หัวใจแคลร์เต้นเร็ว

ไม่มีเหตุผลที่พ่อจะล็อกของเก่าจำนวนมากที่ซ่อมเสร็จไป
ครึ่งเดียวไว้ ไม่มีเหตุผลเลย

“พ่อฮะ” แคลร์เรียกผ่านประตู สงสัยว่าถ้าอะแลสแตร์จะ

อยู่ในนั้นเพราะเหตุผลอะไรบางอย่างล่ะ

แต่เขาได้ยินอะไรบางอย่างที่ต่างออกไปมากเคลื่อนไหวอยู่
อีกฝั่งประตู ความเดือดดาลปะทุขึ้นในตัวเขา มันเลวร้ายและทำให้
หายใจไม่ออก เขาหิบบิดเล่มเล็กและพยายามแห่เข้าไปในช่อง
บนประตู พยายามดันสลักให้หดรกลับ

หลังจากชั่วขณะอันตึงเครียด ปลายมิริก็กดถูกจุด ตัวล็อก
กระเด็น ประตูเปิดออก

ด้านหลังห้องใต้ดินไม่ใช่ทางที่แคลร์จำได้อีกต่อไป กองรกร
รุงรังถูกเคลื่อนย้ายไปแล้ว ทั้งพื้นที่ว่างไว้สำหรับสิ่งที่ดูเหมือนห้อง
ทำงานของผู้วิเศษ มีโต๊ะทำงานตั้งอยู่มุมหนึ่ง กองหนังสือเก่าและ
ใหม่ล้อมรอบโต๊ะอยู่ มีเตียงพับตั้งอยู่มุม และตรงกลางพื้นห้อง
ที่ถูกล้ามด้วยตรวนและครอบปากด้วยตะกร้อหนึ่งหน้าตาเลวร้าย
คือฮาร์วีก

หมาป่ากระโจนเข้าหาแคลร์ พลังร้องคราง แต่ก็เพียงพอ
จะถูกใช้กระตุกให้ถอยกลับ แคลร์หลุดลงคุกเขา ไล้นิ้วไปตามขน
ของฮาร์วีกขณะความหาที่ปลดปล่อยคอก เขาตั้งใจที่ได้เจอฮาร์วีก
แต่ความโกรธที่ท่วมท้นจากสิ่งที่พ่อทำ จนชั่วขณะนั้นเขามองพลาด
รายละเอียดสำคัญที่สุดไป

แต่ขณะที่กวาดตาดำรงห้องเพื่อหาว่าอะแลสแตร์เก็บกุญแจ
ไว้ที่ไหน เขาก็เห็นสิ่งที่เขาควรสังเกตเห็นเป็นอย่างแรก

เตียงพับที่ตั้งชิดผนังอีกฟากห้องมีตรวนล้ามติดอยู่ด้วย
ตรวนขนาดพอเหมาะสำหรับเด็กชายอายุอย่างสิบสามปี

บทที่สอง

แคลล์หยุดจ้องตรวนนั้นไม่ได้ เขารู้สึกเหมือนหัวใจมันเลิกกันไป
ในอก มันสับสนดอย่างสิ้นหวัง ไม่ได้ทำให้เลือดหมุนเวียนใน
เส้นเลือด ตรวนตีจากเหล็กกล้า มีสัญลักษณ์ธาตุสลักอยู่ เห็น
ได้ชัดว่าเป็นผลงานของผู้วิเศษ ผังลึกลอยในผนังด้านหลัง เมื่อสวม
มันแล้ว คงเป็นไปไม่ได้เลยที่จะหลุดเป็นอิสระ...

ด้านหลังแคลล์ ฮาร์วีกส่งเสียงคราง แคลล์ผินหันหนี เพื่อ
จดจ่อกับการปล่อยหมาป่า ที่ครอบปากเขาออกได้ง่าย แต่ทันทีที่
เขาทำเช่นนั้น ฮาร์วีกก็เริ่มเห่าอย่างบ้าคลั่ง เหมือนพยายามเล่าให้
แคลล์ฟังถึงเรื่องราวที่มันมาลงเอยถูกล่ามโซ่อยู่ในห้องใต้ดินนี้

“ซู้” แคลล์เอ่ย พลังจับจุมูกฮาร์วีกอย่างตื้นตระหนก
พยายามทำให้มันเงียบ “อย่าปลุกพ่อน้า”

ฮาร์วีกคราง ขณะที่แคลล์พยายามรวบรวมสติ พื้นห้อง
เก็บของเป็นคอนกรีต แคลล์เอื้อมมือลงไปเพื่อกระตุ้นเวทมนตร์
ธาตุดินในการตัดโซ่ให้หมาป่า ตอนที่เวทมนตร์ธาตุดินเกิดขึ้น
มันดูอึดแรง สมมติแคลล์แตกกระเจิงและเขาก็รู้ดี เขาแค่ไม่อยาก

เชื่อว่าพ่อจะสร้างทำเป็นเสียใจเรื่องที่ฮาริโอกหายไปและขับพาเขาไปทั่ว บ่อยให้แคลร์ร้องเรียกฮาริโอกทั้งที่พ่อรู้อยู่ตลอดเวลาว่ามันอยู่ที่ไหน เพราะเขาล้ำมันไว้ในชั้นใต้ดิน

เว้นแต่ว่าพ่อจะไม่ได้ล้ำฮาริโอกไว้ในชั้นใต้ดินเอง เขาอยู่กับแคลร์ตลอดเวลา ดังนั้นต้องเป็นฝีมือคนอื่นแน่ เพื่อนพ่อหรือความคิดแคลร์หมุนตัว อะแลสแตร์ไม่มีเพื่อนสักคน

หัวใจแคลร์เต้นเร็วขึ้นตอนที่คิดเช่นนั้น และส่วนผสมอันเข้มข้นระหว่างความกลัวกับเวทมนตร์ก็ทำให้ไซของฮาริโอกขาดเป็นสองท่อน --- หมาป่าเป็นอิสระ แคลร์พุ่งข้ามห้องไปยังโต๊ะทำงานของอะแลสแตร์และหยิบเอกสารทั้งหลายที่อยู่บนนั้น ซึ่งมีลายมือห้วนๆ คล้ายใยแมงมุมเส้นเล็กของพ่ออยู่เต็มไปหมด หน้ากระดาษที่เป็นบันทึกและภาพวาด มีภาพร่างประตูแมจิสดิเรียม ภาพอาคารเสาค้ำที่แคลร์ไม่รู้ว่ามีอยู่ แล้วก็ภาพโรงเก็บเครื่องบินซึ่งเป็นสถานที่จัดการตัดตัวเหล็ก แต่ส่วนใหญ่เป็นภาพวาดเครื่องกลหน้าตาประหลาดที่ดูเหมือนถุงมือเกราะโลหะแบบโบราณ มีสัญลักษณ์ประหลาดเต็มพริ้วไปหมด คงจะดูเก๋ดีอยู่หรอก ถ้าบางอย่างไม่ได้ทำให้แคลร์เสียวสันหลังวาบด้วยความขยาดกลัวขึ้นมา

ภาพวาดทั้งหลายวางอยู่ข้างหนังสือที่อธิบายพิธีกรรมประหลาดน่าสะอิดสะเอียน หนังสือเล่มหนาหุ้มปกหนังสือดำแข็งแตก และเนื้อหาก็น่ากลัว มันอธิบายวิธีเก็บเกี่ยวเวทมนตร์เคออสและการนำไปใช้โดยคนที่ไม่ใช่มาคาร์ --- ด้วยการควักหัวใจที่ยังเต้น

อยู่จากสิ่งมีชีวิตแห่งเคออส เมื่อมีถุงมือกับหัวใจในครอบครอง
เวมบอร์แมจิสตรีเยมก็ถูกดึงออกจากตัวมาคาร์ และทำลายมาคาร์
ได้อย่างราบคาบ

ทว่า หากพวกเขาไม่ใช่ผู้วิเศษแห่งเคออส ถ้าพวกเขาไม่ใช่
มาคาร์ พวกเขาจะรอดชีวิต

แคลล์มองตรวนบนเตียงพับและได้เลี้ยวใครจะถูกทำ
การทดลองนี้ อะแลสแตร์จะใช้พลังเคออสทำการผ่าตัดพิเศษใน
รูปแบบดำมืดกับแคลล์ การผ่าตัดที่จะฆ่าเขา ถ้าเขาเป็นศัตรูแห่ง
ความตายจริงๆ และมีความสามารถแบบมาคาร์ของศัตรู

แคลล์คิดว่าอะแลสแตร์สงสัยความจริงเกี่ยวกับแคลล์ แต่ก็
ดูเหมือนจะข้ามผ่านจุดสงสัยนั้นมาแล้ว ต่อให้แคลล์รอดชีวิตจาก
การผ่าตัดพิเศษ เขาก็จะรู้ว่านี่คือบททดสอบที่เขาควรล้มเหลว เขา
ครอบครองดวงวิญญาณของคอนสแตนติน แมดเดน และพ่อ
ก็อยากให้เขาตายเพราะเรื่องนั้น

ข้างๆ หนังสือมีลายมือหวัดเหมือนใยแมงมุมของอะแลสแตร์
เขียนโน้ตไว้ วิธีนี้ต้องได้ผลกับเขา ต้องได้สิ คำว่า“ต้อง”โดน
ขีดเส้นใต้ไว้หลายเส้น และข้างๆ คำนั้นก็มีการขีดเส้นใต้เหมือนกันย่น
เขียนอยู่

วันที่ที่แคลล์ควรกลับไปแมจิสตรีเยม ผู้คนในเมืองรู้ว่า
เขากลับบ้านช่วงฤดูร้อนและอาจคิดว่าเขากลับไปโรงเรียนบัลเลต์
ช่วงเวลาเดียวกับที่เด็กในท้องถิ่นกลับโรงเรียนรัฐบาล ถ้าแคลล์
แค่หายตัวไปในเดือนกันยายนก็คงไม่มีใครคิดอะไร

แคลล์หันกลับไปมองตวอนอีกครั้ง เขารู้สึกคลื่นไส้ อีกแค่สองสัปดาห์ก็ถึงเดือนกันยายน

“แคลล์”

แคลล์หันขวับ พ่อยืนอยู่ตรงช่องประตู สวมเสื้อผ้าคราบชุด --- รวากับไม่ได้กะจะนอนเลย แวนตาถูกดันขึ้นไปเหนือจมูก ดูปกติทุกอย่าง และเศร้าเล็กน้อย แคลล์จ้องอย่างไม่อยากเชื่อขณะที่พ่อเอื้อมมือมาหาเขา

“แคลล์ ไม่ใช่อย่างที่ลูกคิดนะ ---”

“บอกผมทีว่าพ่อไม่ได้ซิงฮาร์วีกไว้ที่นี้” แคลล์เอ่ยเสียงเบา “บอกผมทีว่าของพวกนี้ไม่ใช่ของพ่อ”

“พ่อไม่ใช่คนล่ามเขานะ” นี่ก็ครั้งแรกที่อะแลสแตร์เรียกฮาร์วีกว่า เขา ไม่ใช่มัน “แต่แผนการของพ่อมันจำเป็นนะ แคลล์ พ่อทำเพื่อลูก เพื่อประโยชน์ของลูก มีคนเลวมากมายในโลกนี้และพวกเขาจะทำอะไรต่อมิอะไรกับลูก พวกเขาจะใช้ลูก พ่อยอมไม่ได้”

“พ่อเลยจะทำเรื่องแย่ๆ กับผมก่อนนั้นเหอะฮะ”

“พ่อทำเพื่อลูกนะ!”

“โกหก!” แคลล์ตะโกน เขาปล่อยฮาร์วีกที่ขู่มาก ราม ทุมันลูลงแนบหัว มันลืงตาใส่อะแลสแตร์ผ่านดวงตาหม่นวุ่นหลากสี “ทุกอย่างที่พ่อพูดมาเป็นเรื่องโกหก พ่อโกหกเรื่องแมจิสตีเรียม ---”

“พ่อไม่ได้โกหกเรื่องแมจิสตีเรียม!” อะแลสแตร์ตวาด “มันเคยเป็นที่ที่เลวร้ายที่สุดสำหรับลูก! ตอนนี้นั่นก็ยัง เป็นที่ที่เลวร้าย

ที่สุดสำหรับลูกอยู่ดี!”

“เพราะพ่อคิดว่าผมคือคอนสแตนติน แมดเดน!” แคลร์ ตะโกน “พ่อคิดว่าผมเป็นศัตรูแห่งความตาย!”

มันเหมือนว่าแคลร์หยุดพายุทอร์นาโดที่หมุนวนลงกลางคัน ความเงียบอันเลวร้ายจู่โจมเข้ามาอย่างฉับพลัน แม้กระทั่งฮาร์วีก ก็ยังไม่ส่งเสียงใดๆ เมื่อสีหน้าของอะแลสแตร์แหลกสลายและ ร่างยวบลงไปพิงช่องประตู เมื่อพ่อตอบ ก็แผ่วเบามาก ในแง่หนึ่ง มันเลวร้ายยิ่งกว่าอารมณ์โกรธเสียอีก “ลูก คือ คอนสแตนติน แมดเดน” เขาบอก “ไม่ใช่เธอ”

“ผมไม่รู้!” แคลร์รู้สึกเคืองคว้าง สู้ญลื่น “ผมจำไม่ได้เลย ว่าผมเป็นคนอื่น นอกจากตัวเอง แต่ถ้าผมเป็นเขาจริงๆ จั้นพ่อ ก็ควรช่วยให้ผมรู้ว่าควรทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้น แทนที่พ่อจะมา ล่ามหมาผมแล้ว...”

แคลร์มองไปยังตรวนขนาดสำหรับเด็กผู้ชายและกลืนคำพูด ที่เหลือไป

“ตอนพ่อเห็นหมาป่า นั่นคือตอนที่พ่อรู้” อะแลสแตร์ยังพูด เสียงแผ่วเบาเหมือนเดิม “ก่อนหน้านั้นพ่อเดาออก แต่พ่อยังกล่อม ตัวเองให้เชื่อว่าลูกไม่มีทางเป็นเหมือนเขา แต่คอนสแตนตินมี หมาป่าเหมือนฮาร์วีกไม่มีผิด สมัยที่เราอายุเท่าลูก หมาป่าเคย ไปไหนมาไหนกับเขาทุกที่ เหมือนที่ฮาร์วีกทำกับลูก”

แคลร์รู้สึกถึงความหนาวสั่นที่แล่นไปทั่วผิวหนัง “พ่อบอกว่า พ่อเคยเป็นเพื่อนกับคอนสแตนติน”

“เราอยู่กลุ่มนักเรียนฝึกหัดกลุ่มเดียวกัน ภายใต้การดูแลของมาสเตอร์รูฟัส” นี่มันมากกว่าที่อะแลสแตร์เคยพูดถึงช่วงเวลาที่เขาเจิสตีเรียมาก่อนหน้านี้อีก “รูฟัสเลือกนักเรียนห้าคนในการคัดตัวเหล็กของพ่อ แม่ของลูก, ดีแคลน พี่ชายแม่, คอนสแตนติน แมดเดน เจริโก น้องชายคอนสแตนติน แล้วก็พ่อ” มันทำให้อะแลสแตร์เจ็บปวดที่เล่าเรื่องนี้ให้แคลร์ฟัง --- แคลร์ดูออก “พอถึงปลายปีเงิน ก็มีแค่พวกเราสี่คนเท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ แล้วคอนสแตนตินก็เริ่มสวมหน้ากาก ทำให้หลังจากทุกคนจากไปยกเว้นเขากับพ่อ หลังการสังหารหมู่เย็น ก็แทบไม่มีใครเห็นเขาอีก”

การสังหารหมู่เย็นคือที่แม่ของแคลร์เสียชีวิต ที่ที่ขาของเขาถูกทำลาย มันเป็นที่ที่คอนสแตนติน แมดเดน พรากวิญญาณเด็กที่ชื่อแคลล์ม ฮันต์ และเอาวิญญาณตนใส่ลงไปในร่างเด็กคนนั้น แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายที่สุดที่แคลร์รู้ด้วยซ้ำ สิ่งทีเลวร้ายที่สุดคือสิ่งที่มาสเตอร์โจเซฟเล่าเรื่องแม่ให้เขาฟัง

“ผมรู้ว่าแม่เขียนอะไรในหิมะ” แคลร์พูดขึ้นเดี๋ยวนี “แม่เขียนว่า ‘ฆ่าเด็กนั้น’ แม่หมายถึงผม”

พ่อไม่ได้ปฏิเสธ

“ทำไมพ่อถึงไม่ฆ่าผม”

“แคลร์ พ่อไม่มีวันทำร้ายลูก ---”

“ถามจริง” แคลร์หยิบภาพวาดถุงมือภาพหนึ่งขึ้นมา “นี่อะไรซะ พ่อจะใช้มันทำอะไร ทำสวนเหรอ”

สีหน้าอะแลสแตร์เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม “แคลร์ ส่งมานี่”

“พ่อจะล่ามผมเพื่อไม่ให้ผมตื่นตอนพ่อควักหัวใจฮาร์วีกหรือ
อะ” แคลร์ชี้ตัวรอน “หรือเพื่อไม่ให้ผมตื่นตอนพ่อใช้มันกับผม”

“อย่าเหลวไหลนะ!”

อะแลสแตร์ก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว และนั่นก็คือตอนที่ฮาร์วีก
กระโจนใส่เขาพลางชูคำราม แคลร์ตวาด และฮาร์วีกยังตัวไว้กลาง
อากาศ มันบิดตัวอย่างไร้ผล แล้วชนอะแลสแตร์เข้าที่ข้างลำตัว
กระแทกเขาถอยหลัง อะแลสแตร์พุ่งชนโต๊ะขนาดเล็กที่หักลงข้างใต้
หมาป่ากับคนล้มกระแทกพื้น

“ฮาร์วีก!” แคลร์ร้อง หมาป่ากลิ้งออกจากร่างอะแลสแตร์
และกลับมาประจำที่ข้างกายแคลร์ โดยยังคงชูคำราม อะแลสแตร์
ยันตัวคุกเข่าและค่อยๆ ลุกขึ้นยืน ยังทรงตัวไม่ดีนัก

แคลร์พุ่งเข้าไปหาพ่อโดยอัตโนมัติ อะแลสแตร์มองแคลร์
และมีบางอย่างบนใบหน้าเขาที่แคลร์ไม่คาดหวังว่าจะได้เห็น

ความกลัว

มันทำให้แคลร์โกรธจัด

“ผมจะไป” เขาแผดเสียง “ฮาร์วีกกับผมจะไปจากที่นี่และ
เราจะไม่กลับมาอีก พ่อพลาดโอกาสฆ่าเราแล้ว”

“แคลร์” อะแลสแตร์เอ่ย ยื่นมือออกไปเป็นการเตือน “พ่อ
ปล่อยให้ลูกทำแบบนั้นไม่ได้”

แคลร์นึกสงสัยว่ามีบางอย่างผิดเพี้ยนไปทุกครั้งที่อะแลส-
แตร์มองแคลร์หรือเปล่า ความรู้สึกเลวร้ายจากความผิดพลาดที่
ค่อยๆ คืบคลานเข้ามา เขาคิดกับอะแลสแตร์ในฐานะพ่อมาตลอด

แม้กระทั่งหลังจากที่มาสเตอร์โจเซฟเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้เขาฟังแล้ว แต่ก็เป็นไปได้ว่าอะแลสแตร์ไม่ติดกับแคลลีในฐานะลูกชายอีกต่อไป

แคลลี่ยังมองมิดในมือ เขาจำวันกัดตัวได้และนึกสงสัยว่าอะแลสแตร์ขว้างมิริให้เขาหรือขว้างใส่เขาแน่ *ฆ่าเด็กนั้น* เขาจำได้ว่าอะแลสแตร์เขียนถึงมาสเตอร์รูฟัสเพื่อขอให้เขายึดเวทมนตร์แคลลี ทันใดนั้น ทุกอย่างก็อะแลสแตร์ทำมาก็ดูสมเหตุสมผลไปในทางเลวร้าย

“ไปกัน” แคลลี่ยบอกฮาร์วีก พลังเยี่ยงศิรชะไปทางประตูที่นำไปสู่ความรุ่งรังตลอดทางที่เหลือของชั้นใต้ดิน “เราจะไปจากที่นี่”

ฮาร์วีกหมุนตัวและค่อยๆ เยื้องย่าง แคลลี่ยเดินถอยหลังตามหมาป่าไปอย่างระมัดระวัง

“ไม่! ลูกไปไม่ได้!” อะแลสแตร์พุ่งตัวใส่แคลลี่ย คิวาแซนเขาไว้ พ่อของเขาไม่ใช่คนตัวใหญ่ แต่เพรียว สูง และแข็งแรง แคลลี่ยลื่นล้มกระแทกพื้นคอนกรีตอย่างแรง เขาล้มทับขาแบบผิดท่า ความเจ็บปวดแล่นไปทั่วร่าง ทำให้ภาพตรงหน้าพร่าเลือน แคลลี่ยได้ยินเสียงพ่อพูดกลบเสียงฮาร์วีกที่กำลังเห่า “ลูกกลับแมจิสตีเรียนไม่ได้ พ่อต้องแก้ไขเรื่องนี้ พ่อสัญญาว่า จะแก้ไขเรื่องนี้---”

เขาหมายความว่าฆ่าเรา แคลลี่ยคิด เขาหมายความว่าเราจะได้รับการแก้ไขเมื่อตายแล้ว

ความโกรธเข้าครอบงำแคลลี่ย ความโกรธที่มีให้คำโกหกทั้งหมดที่อะแลสแตร์เคยพูดและที่พูดอยู่ตอนนี้ โกรธปมแห่งความ

กลัวอันเย็นเยียบที่เขาแบกไปไหนมาไหนด้วยนับตั้งแต่มาสเตอร์โจเซฟบอกเขาว่าที่จริงแล้วเขาคือใคร โกรธความคิดที่ว่าทุกคนที่เขาห่วงใยอาจเกลียดเขาถ้าพวกนั้นรู้เข้า

ความเดือดดาลล้นทะลักออกจากแคลล์ ผนังด้านหลังอะแลสแตร์แตกร้าวทันที รอยแยกแล่นขึ้นไปตามด้านข้าง และทุกอย่างในห้องก็เริ่มขยับ โต๊ะของอะแลสแตร์ลอยไปชนผนังด้านหนึ่ง เติงพับระเบิดขึ้นไปบนเพดาน อะแลสแตร์มองไปรอบๆ อย่างตกตะลึง ขณะเดียวกับที่แคลล์เสกเวทมนตร์ใส่เขา อะแลสแตร์ลอยขึ้นกลางอากาศและชนผนังที่แตกร้าว ศีรษะเขากระแทกดังตึงอย่างน่ากลัวก่อนที่จะร่างกายจะหลุดฮวบลงบนพื้น

แคลล์ยืนขึ้นแบบตัวลั่นๆ พ่อเขาหมดสติ ไม่ขยับเขยื้อนหลับตา เขาคีบคลานเข้าไปมองใกล้ขึ้นเล็กน้อย ออกพ่อยังคงกระเพื่อมขึ้นลง เขายังหายใจอยู่

การปล่อยให้ความเดือดดาลอยู่เหนือการควบคุมจนเราใช้เวทมนตร์ทำให้พ่อหมดสติอยู่ในรายการฝังไม่ดีของเจ้าแห่งปีศาจแน่นอน

แคลล์รู้ตัวว่าต้องออกจากบ้านก่อนอะแลสแตร์ฟื้น เขาเดินโซเซออกจากห้อง ก่อนจะผลักประตูปิดลงตามหลัง โดยมีฮาร์วอกอยู่แทบเท้า

ในห้องใต้ดินหลัก มีหีบไม้ที่เต็มไปด้วยเกมปริศนาและเกมกระดานเก่าๆ ที่ชิ้นส่วนขาดหายไป มันตั้งอยู่ข้างกองเก้าอี้หน้าตาวีลิกที่ชำรุดแล้ว แคลล์ผลักหีบไปนั้นไปขวางหน้าประตูห้องเก็บของ

อย่างน้อยก็น่าจะช่วยชะลออะแลสเตรไว้ได้ แคลล์คิดขณะเดินขึ้นบันได

เขาพุ่งเข้าไปในห้องนอนและสวมเสื้อแจ็คเก็ตทับชุดนอน ก่อนจะรีบสวมรองเท้าผ้าใบ ฮาร์วีกเหาะย่างรอบตัวเขา เฝ้าเบาๆ ขณะที่แคลล์ยัดเสื้อผ้าที่หยิบมาแบบสุ่มๆ ใส่กระเป๋าสะพายเพิ่ม จากนั้นก็เข้าครัว คว่ำมันฝรั่งทอดกับคุกกี้มาจำนวนหนึ่ง เพื่อกะป๋องเหนือตุ๋นที่อะแลสเตร์เก็บเงินสำหรับซื้อของกินของใช้ --- มีธนบัตรใบละหนึ่งดอลลาร์กับห้าดอลลาร์ยับเยินอยู่ประมาณสี่สิบเหรียญ เขายัดมันใส่กระเป๋า เก็บมิริเข้าช่อง และหย่อนมิดไว้บนข้าวของส่วนตัวอื่นๆ ก่อนจะรูดซิปปิดทุกอย่าง

แคลล์ยกกระเป๋าขึ้นสะพายบนบ่า เขาปวดขาและรู้สึกว้าวุ่นจากการลี้ภัยและจากแรงสะท้อนกลับของเวทมนตร์ที่ยังก้องอยู่ทั่วร่าง แสงจันทร์สาดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาทำให้ทุกอย่างในห้องมีขอบสีขาวสว่างไสว แคลล์มองไปรอบๆ นึกสงสัยว่าเขาจะได้เห็นครัวนี้อีกไหม หรือบ้านหลังนี้ หรือพ่อของเขา

ฮาร์วีกคราวหนึ่งครั้ง หูตึ่งขึ้น แคลล์ไม่ได้ยินเสียงอะไร แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าอะแลสเตร์จะยังไม่ฟื้น แคลล์กดความคิดอันต้อตึงลง จับขนแผงคอฮาร์วีก และย่องออกจากบ้านอย่างเงียบเชียบ

↑ ≈ Δ ○ ◎

ถนนของเมืองยังว่างเปล่าอยู่ในความมืดยามเช้าตรู่ แคลลียังเกาะติดในเงามืด เพื่อว่าอะแลสแตร์จะตัดสินใจขับรถตามหาเขาไปทั่วดวงอาทิตย์จะขึ้นในไม่ช้าแล้ว

หลังจากหนีมาได้ประมาณยี่สิบนาที โทรศัพท์แคลลียิ่งดัง เขาเกือบควบคุมสติไม่อยู่ก่อนจะจัดการปิดเสียงได้

หมายเลขเรียกเข้ามาจากบ้าน อะแลสแตร์ตื่นแล้วและออกจากชั้นใต้ดินมาแล้วแน่นอน ความโล่งอกที่แคลลียู้สึกกลายเป็นความกลัวขึ้นมาทันที อะแลสแตร์โทรมาอีกครั้ง แล้วก็อีกครั้ง

แคลลียัดโทรศัพท์และขว้างมันทิ้ง เพื่อว่าพ่อจะแกะรอยตำแหน่งเขาผ่านโทรศัพท์เหมือนตำรวจสืบสวนในที่วิ

เขาต้องตัดสินใจว่าจะมุ่งหน้าไปไหน---ต้องเร็วด้วย แมจิสตรีเทียมยังไม่เปิดเรียนจนกว่าจะอีกสองสัปดาห์ แต่ก็มีคนอยู่ตลอดเวลา มันมั่นใจว่ามาสเตอร์รูฟัสจะยอมให้เขานอนค้างในห้องเก่าจนกว่าทามารากับแอรอนจะมา--- และจะปกป้องเขาจากพ่อ ถ้าเรื่องนั้นมาถึงจริงๆ

จากนั้นแคลลียก็นึกภาพตัวเองที่มีแค่ฮาร์วีกกับมาสเตอร์รูฟัสเป็นเพื่อน ส่งเสียงสะท้อนก้องถ้ำของโรงเรียน มันดูน่าหดหู่เป็นอย่างไรก็ตาม เขาไม่แน่ใจด้วยว่าจะเดินทางไปถึงระบบถ้ำอันห่างไกลในรัฐเวอร์จิเนียได้เอง ที่ผ่านมามันคือการขับรถทางไกลฝุ่นคลุ้งกลับบ้านที่รัฐนอร์ทแคโรไลนา โดยรถโรลสรอยซ์โบราณของอะแลสแตร์เมื่อตอนต้นฤดูร้อน ซึ่งเป็นการเดินทางที่แคลลียไม่รู้เลยว่า จะย้อนรอยได้อย่างไร

เขาংশข้อความไปๆกลับๆกับเพื่อนๆ แต่แคลลีไม่รู้ว่แอรอน
อยู่ที่ไหนเมื่อไม่ได้ยู่โรงเรียน แอรอนไม่ยอกเปิดเผยที่อยู่ของตน
ส่วนครอบครัวของทามารายุ่นนอกดีชีนีเอง และแคลลีก็มั่นใจว่
มีรถบัสไปดีชีนมากกว่าที่ไหนดก็ตามที่ใกล้ๆ แมจิสตีเรียน

เขาคิดถึงโทรศัพท์เสียแล้ว

ทามาราส่งของขวัญให้เขาสำหรับวันเกิดที่ใกล้จะถึง---ปลอก
คอหนังและสายจูงสำหรับฮาวีอก---มันมาถึงพร้อมที่อยู่สำหรับส่ง
กลับเขียนไว้บนนั้น เขาจำที่อยู่ได้เพราะบ้านเธอชื่อ---เดอะเกเบิลส์
---อะแลสแตร์หัวเราะและบอกว่านั้นคือสิ่งที่คนรวยมากจริงๆ ทำ
ตั้งชื่อให้บ้าน

แคลลีอาจไปที่นั้นได้

เมื่อมีจุดมุ่งหมายมากกว่าที่มีมาในอบหลายสัปดาห์ แคลลี
ก็ออกเดินไปยังสถานียรถบัส มันคืออาคารหลังเล็กที่มีม้านั่งสองตัว
อยู่ด้านนอก มีคอกปรับอากาศที่สุภาพสตรีสูงอายุนั่งจ่ายตัวอยู่
หลังกระจก มีชายชรานั่งอยู่บนม้านั่งตัวหนึ่ง หมวกเอียงปิดหน้า
เหมือนเขาบอญ

ยุงส่งเสียงหวิวๆในอากาศขณะที่แคลลีเดินเข้าไปหาหญิงชรา

“เอ่อ” เขาเอ่ย “ผมอยากได้ตัวรถบัสเที่ยวเดียวไปอาร์ลิงตัน
ฮะ”

เธอมองเขาอยุ่นาน พลงบัยปากที่ทาสีลัมมิฐ “เธออายุ
เท่าไหร” เธอถาม

“สิบแปดฮะ” เขาตอบ หวังว่จะฟังดูมั่นใจ แต่ดูเหมือน

เป็นไปได้มาก ๆ ว่าเธอจะไม่เชื่อเขา แต่บางครั้งคนแกก็ตัดสินใจอายุไม่เก่ง แคลร์พยายามยื่นในท่าที่ทำให้เขาดูสูงกว่าปกติ

“อิม” เธอเอ่ยในที่สุด “สืบลีบริยญสำหรับตัวผู้ใหญ่มากเกินไปไม่ได้ เธอโชคดีนะเนี่ย--- อีกครึ่งชั่วโมงรถจะออก แต่ห้ามหมาขึ้นนะ เว้นแต่ว่ามันเป็นสัตว์ในหน้าที่”

“อ้อ ใช่ะ” แคลร์บอก พลังก็มองฮาร์วีกไวๆ “เขาเป็นสุนัขบริการ เขาทำหน้าที่อยู่--- ความจริงแล้วก็ในกองทัพเรือนะอะ”

หญิงผู้นั้นเลิกคิ้ว

“เขาช่วยชีวิตคนไว้คนหนึ่ง” แคลร์พูด พยายามผูกเรื่องขณะนับเงินและผลักเงินผ่านช่องไป “จากการจมน้ำ แล้วก็พวกฉลาม อิม ฉลามแค่ตัวเดียวนะ แต่มันตัวใหญ่มาก เขาได้เหรียญกล้าหาญแล้วก็จะอะไรพวกนั้น”

เธอจ้องแคลร์อยู่ครู่ใหญ่ จากนั้นก็เปลี่ยนไปมองทำยมของแคลร์ “เธอต้องใช้สุนัขบริการเพราะขาของเธอสินะ” เธอเอ่ย “บอกมาตรงๆก็ได้จ๊ะ” เธอเลื่อนตัวลอดช่องกระจกไปให้เขา

แคลร์อาย เขาหยิบตัวกระดาดและหันหลังกลับโดยไม่ตอบอะไร การซื้อตัวผลาญเงินเขาเกือบหมด ทำให้เหลือเงินเพียงหนึ่งดอลลาร์กับเศษเหรียญนิดหน่อย ด้วยเงินที่มีนี้ เขาซื้อช็อกโกแลตแท่งสองอันที่ตู้ขายของอัตโนมัติและปักหลักรอรถบัส ฮาร์วีกล้มลงนอนใกล้เท้าเขา

ทันทีที่เขาไปถึงบ้านทามารา เขาสัญญาต่อตัวเองว่าทุกอย่างจะดีขึ้น ทุกอย่างจะเรียบร้อยดี